

kurių žmonės vadintų „stebuklu“. Ant atvirutės buvo moters ranka parašytas kvietimas tam tikrą popietės valandą ateiti prie zoologijos sodo vartų, po kuriuo nebuvo pasirašyta vardu. Smalsumas mane privertė paklusti paslaptingam kvietimui. Prie manęs priėjo mergaitė su dvejomis kabančiomis šviesiomis kasomis ir man padavė storą voką. Ji į mano klausimą apie jos vardą ir kas ją siuntė teatsakė draugiška šypsena. Kai aš redakciniame kabinete (tai buvo mažas kambarys spaustuvėje) atidariau voką, priešais mane gulėjo dvidešimt tūkstančių markių banknotais ant stalo priešais mane. „Šturmuotojas“ išvengė savo negandos. Po valdžios paėmimo, aš viešuose susirinkimuose pakartotinai gerojo donoro prašiau pasirodyti, kad aš jam galėčiau padėti, ar duoti džiaugsmo. Tas pagalbininkas, išlikęs nežinomui ir mažoji pasiuntinė, yra su dėkingumu prisimenami Mondorfo kalinių namuose.

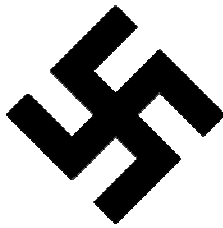
1935 – aisiais metais, mano tuometinis leidėjas W. H. mirė Niurnbergo ligoninėje. Aš neužbaigiau savo rašytinio kontrakto su juo ir dabar, kai jis buvo miręs, jo našlė „Šturmuotoją“ paskelbė savo nuosavybe. Tam, kad neturėčiau eiti į teismą, arba turėčiau kovingojo laikraščio tolesnį leidimą pastatyti į pavojų, aš atsipirkau savo turtą už 45000 Reichsmarkių. Niurnbergo verslininkas man davė pinigų už atsakomybės pareiškimą.

„Šturmuotojas“ tuoj turėjo poveikį toli už Vokietijos ir yra tipiška, kad ten mano kovingas laikraštis taip pat rado imitaciją, tiek turinio forma, tiek prisistatymo forma. „Šturmuotojo“ savaitraščiai pasirodė Danijoje, Šiaurės Amerikoje, Pietų Amerikoje, Pietų Afrikoje, Indijoje, Japonijoje ir Mandžūrijoje.

Kai yra aptarinėjamas „Šturmuotojas“, taip pat turi būti atminta, kas su savo talentingu piešimo pieštuku įrodė esantis vertingas bendradarbis. „Fipsas“ yra neatskiriamas nuo „Šturmuotojo“. Jo gyvenimo kelias yra neįprastas kaip ir akimirka, kuri jį atvedė į „Šturmuotoją“. Kaip Niurnbergo fabriko darbininko sūnus, jis įstojo į laivyną kaip Pasaulinio karo savanoris, 16 metų amžiaus. Kaip „raudonas“ jūreivis, jis buvo įtemptas į revoliuciją karo pabaigoje. Per nuotykingą kelią, jis pasiekė Triestą. Po to, kai jis ten, aludėje, užsidirbo reikmėms, jis nukeliavo į Argentina, kur jis padėjo indėnams plačiame regione, kurie turėjo prižiūrėti šeimnininko, turtingo žydo Buenos Airėse, galvijų bandas. Ilgesys jįparvedė atgal į Vokietiją su savo žmona ir dvejais vaikais. Socialdemokratų laikraštis, „Fränkische Tagespost“ jį paskyrė niekinti mane, kaltinamąjį teismo byloje, savo piešiniais. Bet kai jis dabar galėjo, pirmą kartą pamatyti tą žmogų su savo paties akimis ir jį išgirsti savo paties ausimis, kurio jo raudonieji bosai nekenė, jis per teismo salės prižiūrėtoją perdavė savo tarnybą man. Mano priešininkas, demokratų meras, buvo pavaizduotas kaip skeletas su kabančia galva. Žydas teismo pareigūnas Siusheimas, stovintis priešais jį, į jį žiūrėjo pilnas gaileščio ir sakė: „Susigėdęs iki kaulų.“ „Šturmuotojo“ numeris su šiuo piešiniu buvo konfiskuotas, kas turėjo pasekmę, kad kita spausdinimo serija išaugo keliariopai. Nuo tada, „Fispas“ pašė „Šturmuotojui“ iki 1945 – ujų pavasario. Ar jis buvo suimtas kaip „karo nusikaltėlis“, man šiuo metu yra nežinoma. Aš niekada neturėjau noro būti suprastas taip vadinamos „inteligentijos“: mano „Šturmuotojo“ darbe, būti jų giriamams savo viešose kalbose. Savo šviečiamajame darbe, aš norėjau paimti darbo žmogų jo masėse, tempti jį kartu ir laimėti jo širdį. Darbo dienos žmogus yra paprastas savo mastyme ir didis savo jausme. Jis nori, kad su juo būtų šnekama taip, kaip jis pats šneka ir nori šnekėti atvirai, sąžiningai, be pasalų! Aš taip pat išmokiau savo „Šturmuotojo“ ir partijos bendradarbius taip šnekėti ir rašyti. Vienas iš mano geriausių pagalbininkų buvo Ernstas Hymeris, kuris irgi gavo garbę būti įkalintas.

Kur yra šviesa, taip pat yra šešėlis ir kur yra planavimas, pjuvenos taip pat krenta. Būtų buvę nenatūralu, jeigu „Šturmuotojas“ nebūtų daręs klaidų. Tik žmonės, kurie patys yra be vidinio gyvenimo, kabintųsi smulkiai prie vienos, ar kitos klaidos ir smulkmenos bei ignoruotų bendrą vaizdą ir nebūtų galėję atlikti 25 – erių metų „Šturmuotojo“ darbo. Šie kritikai iš viso nepastebi, kaip jie patys šitaip patvirtina savo menkumą ir niekingumą.

Didžiausias mano darbo pripažinimas atėjo iš priešo burnos. Po mano arešto, žydas policijos pareigūnas pasakė: „Tu įžiebei ugnį visame pasaulyje su savo „Šturmuotoju“.

VI

Šneka Adolfas Hitleris!

„Ar jau girdėjai kaip šneka Adolfas Hitleris?“ Manęs kuri laiką buvo vėl ir vėl klausama. Ir kai tai atsitiko vėl, man atrodė, kad lemtis man vėl davė pašaukimą

1922 – ujų žiemos dieną aš vėl viešajame susirinkime sėdėjau kaip nežinomas tarp nežinomųjų. Aš sėdėjau masiniame mitinge „Bürgerbrauso“ susirinkimų salėje Rozenheim gatvėje, Miunchene. Galingoje susirinkimų salėje buvo milžiniška nekantravimo įtampa.

Staiga, iš išorės atėjęs šūkis: „Hitleris ateina!“ – man smogė lyg paslaptingos jėgos spindulys – daugelis tūkstančių vyrų ir moterų pakilo iš savo sėdynių, iškėlė savo dešines rankas kaip palaiminimą ir, kaip pirminės jėgos šauksmas, šūkis „Heil Hitler“ griudėjo vėl ir vėl link ateinančio vyro. Su pastangomis, jį lydintys padarė taką jam praeiti pro stumdomas žmonių minias.

Kai jis dabar stovėjo pakyroje ir, su džiaugsmu švytinčiu veidu, žiūrėjo į siaučiantį entuziazmą, aš pajutau, kad turi būti kažkas ypatingo apie įtą Adolfą Hitlerį! Entuziazmo banga buvo pakeista keistai laukiančios tylos.

Dabar jis šnekėjo. Pirma, lėtai ir nelabai pabrėžiančiai, bet tada greičiau ir stipriau ir, pagaliau, keliant didžiulę jėgą. Kas buvo pasakyta, yra gilaus priežasties, kuri vokiečių tautą nubloškė į jos nelaimę, atskleidimas ir tai buvo gilaus tikėjimo Dievu, per kurį vokiečių dvasios ir vokiečių širdies jėga sulaužys vergovės grandines, kai ateis laikas, apreiškimas. Tai buvo milžiniškas minčių turtas, kuris atėjo iš daugiau, negu trijų valandų trukmės kalbos, aprengtas talentingos kalbos grožiu.

Kiekvienas tai jautė: šis vyras šneka iš dieviško pašaukimo, jis šneka kaip dangaus pasiuntinys akimirka, kurią pragaras atvėrė duris viską suryti.

Ir visi jį suprato, su protu ir su širdimi, vyrai ir taip pat moterys. Jis kalbėjo visiems, visai vokiečių tautai. Buvo paskutinė valanda prieš vidurnaktį kai jo kalba baigėsi su iškilmingu kreipimusi: „Kumščio ir proto darbininkai! Imkitės už rankų širdies ir darbo vokiečių tautos bendruomenėje!“

„Mes renkamės melstis priešais Dievą Teisingąjį!“ (vok. „Wir treten zum Beten vor Gott den Gerechten!“) Niekada aš ankščiau negirdėjau šios giesmės giedamos taip ugingai meldžiant ir tokios pilnos tikėjimo ir vilties bei niekada ankščiau „Vokiečių dainos“ (Vokietijos himno) giedojimas manęs nepajudino taip giliai, kaip tai nutiko tame masiniame susirinkime, kuriame pirmąkart aš pamačiau Adolfą Hitlerį ir išgirdau jį šnekant. Aš tai jaučiau: aš prasiveržiau pro džiūgaujančias mases į podiumą ir dabar stovėjau priešais jį: „Pone Hitleri! Aš esu Julijus Streicheris! Šią valandą aš tai žinau: aš tegaliu būti pagalbininku, bet tu esi Fiureris! Aš šitaip tau perduodu tautinį judėjimą, mano sukurta Frankonijoje.“

Tuo tarpu, Vokietijoje buvo pasirašyta sutartis, neapykantos ir keršto instrumentas, kuris buvo skirtas vokiečių tautai sukelti amžiną letargą ir vergovę ir, taipogi, nacionalinį ir tautinį nuosmūkį. Dabar mano diena atėjo! Raudoni kaip kraujas plakatai šaukė į salę:

„Ateikite, visi 300 vyrų, kurie pažįstate vienas kitą ir kurie yra paslaptingu būdu surišti vienas su kitu, valdote pasaulio ekonominį likimą. Tai patvirtina didysis žydas Valteris Ratenau. Ateik į Heraklio Velodromą! Julijus Štreicheris tau atskleis paslaptį ir tau pasakys, kas yra vyrai, kurie pavergia visų tautų miegančius žmones!”

Ir jie atėjo, visi atėjo. Jau dviem valandom prieš prasidedant susirinkimui, Heraklio Velodromas buvo perpildytas smalsiųjų. Dešimtys tūkstančių nebesusirado vietos ir pripildė plačią aikštę ir gatvę iki pagrindinės traukinių stoties. Ir pėsti, ir raiti policininkai buvo atėję palaikyti tvarkos. Eidamas per visą tai, aš buvau gerai nusiteikęs ir tada, skatinamas šūksnių, aš įžengiau į Heraklio Velodromą kaip pirmojo savo paties suorganizuoto viešo susirinkimo vedėjas. Ir aš kalbėjau. Aš kalbėjau laisvai. „Kalbėkite toliau, kalbėkite toliau!” Aš šnekėjau iki vidurnakčio valandų ir, kai aš baigiau, išsimaudęs prakaitu, aš leidau ant manęs pasiliesti palaikymo šūkių bangai, ***iš mano širdies pakilo tyli malda į dangų. Aš tai jutau: dabar kelias buvo atviras į sugundytojų širdį, į žmonių širdį, į tautos širdį. Buvo padaryta skylė pastate, kurį žydas Karlas Marksas pastatė miegančių žmonių smegenyse.***

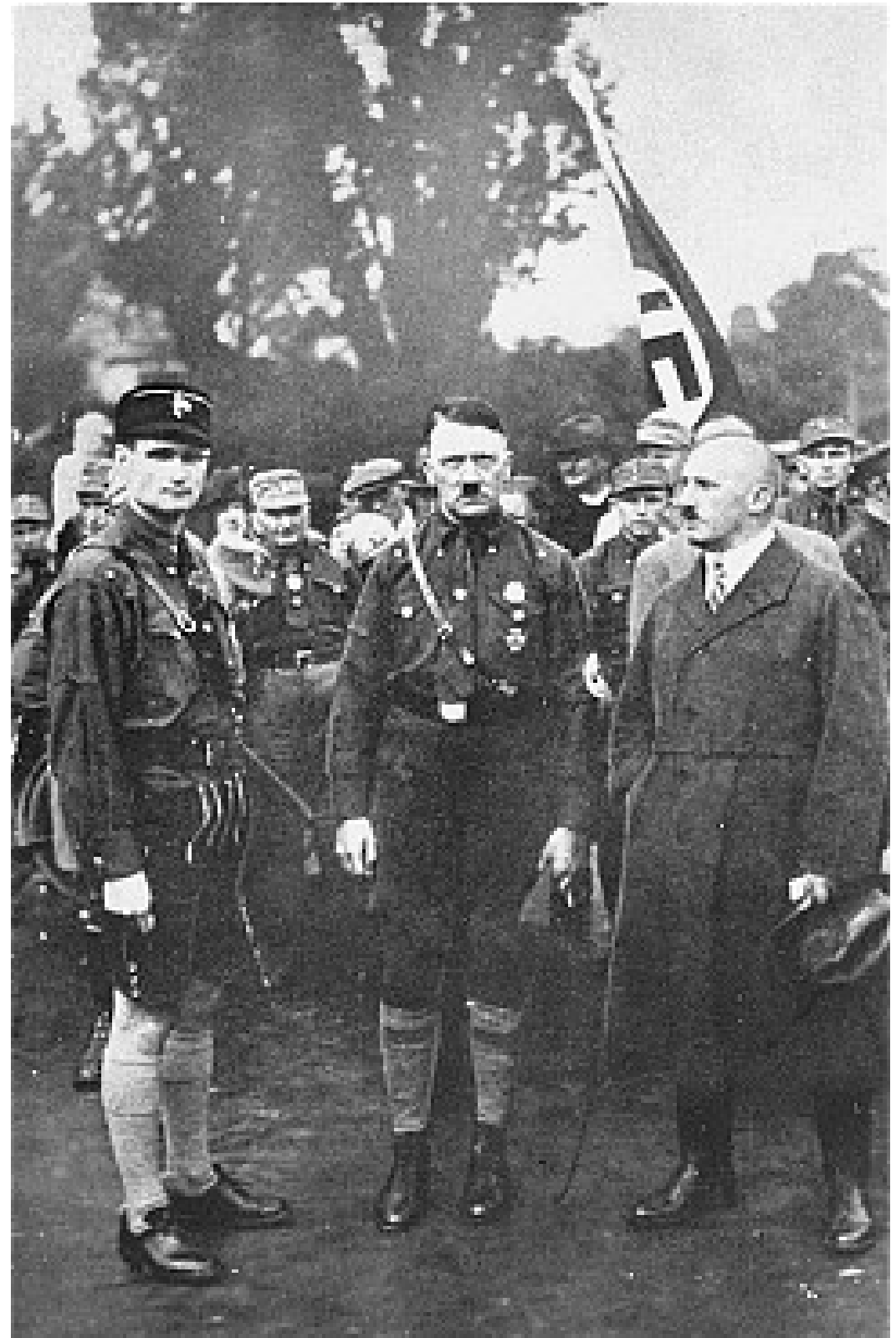
Antrasis mano sušauktas masinis susirinkimas buvo sutrikdytas gaujos teroristų, papirktų alumi ir cigaretėmis. Mano kalba baigėsi kruvinu susirinkimų salės mūšiu.

Tuo tarpu, apie mane jau susibūrė grupė vyrų, kurie buvo pasirengę rizikuoti savo gyvybėmis, kad apgintų mane nuo politinių kriminalų teroro. Kai trečiame mano suorganizuotame susirinkime apmokėti teroristai siekė jį sutrikdyti, jie buvo išvyti pro duris ir langus su vandens žarnomis. Šaltasis dušas turėjo rezultatą, kad mano organizuoti susirinkimai daugiau niekada nebebuvo suktrikdyti.

Tačiau Heraklio Velodromo nuomotojas leidosi prigasdinamas. Jis man nebedavė savo salės susirinkimams. Bet tai taip pat turėjo gerą pusę. Aš dabar kalbėjau didelėje „Kulturvereino“ salėje. Ten drįsdavo atvykti žmonės, kurie save laikė per gerais rodytis „proletarų“ susirinkimų salėje ir rizikuoti fiziniu pavojumi. Tai buvo žmonės, kurie save vadino „biurgeriais“. Jie dabar gaudavo savaitines „injekcijas“ (jiems pakenčiamu būdu) su pasėkme, kad dabar ir pastoviose „geresniųjų žmonių“ užstalėse būdavo aptariama, ar nebūtų gerai žinoti ir išklausti naująjį pamokslautoją.

Nepraėjo nė savaitė, kurią aš nekalbėjau viešame penktadienio susirinkime, arba tų, kurie tapo ištikimais pasekėjais, diskusijų vakaruose. Taip greitai, išaugo tūkstančių vyrų ir moterų pasekimas. Viešiausias ir aktyviausias judėjimas jau susiorganizavo, užsiregistravo ir turėjo narių sąrašą. Jis save vadino „**Nacionalsocialistų Vokiečių Darbininkų Partija**“. Visi sąžiningai darbingi vokiečiai turėjo jai priklausyti, nepaisant kokio rango, ar profesijos, ar kokios religinės pakraipos.

Nesiprausę, su suplyšusiais rūbais ir tamsiais veidais, iškankintasis „masinis žmogiškasis kūnas“ judėjo per gatves ir ieškojo savo kankintojo, bet jo nerado. Virš Vokietijos kabėjo milžiniškas tvankumas. Vienas sakė kitam ir jie visi kartu tai kartojo: „dalykai negali šitaip tęstis, kažkas turi ateiti ir jau greitai, geriau pabaiga su siaubu, negu siaubas be pabaigos.“ Bet tie, kurie pradėjo vėl tikėti, žiūrėjo su viltimi į Miuncheną su baimingu klausimu: „Kiek toli nuėjo dalykai, ar jis jau gali išdrįsti, kas turi būti išdrįsta anksčiau, ar vėliau?“

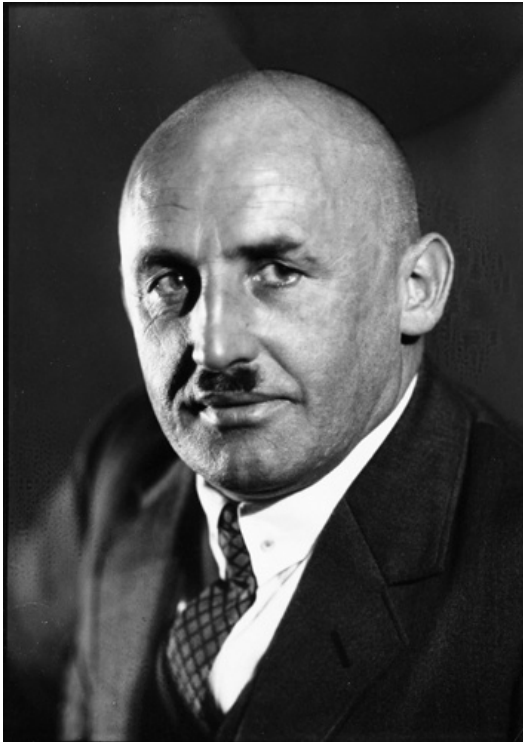
Po to, kai žydų tauta jau pajėgė pasiekti lygias teises kitose tautose, ji pradėjo prie savo piniginės galios pridėti politinę galią. Divide et impera („Skaldyk ir valdyk“). Tautos buvo suskaldytos į nacionalistus ir antinacionalistus, į konservatorius ir liberalus, į religines pakraipas ir laisvamanių partijas. Kiekvienoje partijoje, žydai save padarė vedeliotojais ir remėjais. Kur pasirodė reikalinga, žydai save užmaskuodavo per bet kokios religinės srovės krikšto pažymėjimą. Žydas taip sau kiekvienoje tautoje susikūrė parlamentines daugumas, tokias, kokių jam reikėjo bet koku duotu metu savo politiniams tikslams. Šios daugumos nepastebėjo, kieno tarnyboje jos duodavo savo balsus. Bet žydas Karlas Marksas sukūrė galingiausią ginklą žydų tautai per raudonojo proletariato Internacionalo suorganizavimą. Tikėdamas taip save išvaduosiąs iš pasaulinio kapitalizmo, internacionalinis proletariatas, kaip revoliucijų smogiamasis būrys, to nepastebėdamas, vėl ir vėl pasitarnaudavo savo paties budelių globaliniams interesams.

Bet jeigu tauta vis dar turi jėgas, kurios negali būti sumuštos iš vidaus, tada yra panaudojamas kraujo nuleidimas per karą, pasekamas revoliucijos po jo. Dr. Jonakas fon Freinvaldas, savo knygoje „Žydiški patvirtinimai“, surinko daugiau kaip tūkstantį vedančių žydų prasitarimų, kuriuose yra su brutaliu atvirumu pripažinta, kad Pirmasis pasaulinis karas nebuvo tik didelis internacionalinių stambiųjų finansų reikalas, o verčiau priemonė, per kurią vokiečių tauta, vis dar priešindamasi žydų reikalavimui į pasaulinį viešpatavimą, turėjo būti pastatyta į nepajėgumo padėtį.

Pasipriešinimas, su kuriuo žydai mato save susiduriant visose tautose, yr vadinamas „antisemitizmu“. Žydai ir žydų draugai pareiškė, kad „antisemitizmas“ yra pagiežingas Vokietijos nacionalsocialistų išradimas... Žydų vadovas, Teodoras Herclis taip suteikia atsakymą. Savo išleistame „Dienoraštyje“, jis rašo:

„Antisemitizmas egzistuoja visur, kur žydai didesniu skaičiumi sueina su ne žydais. Bet jis yra atnešamas žydų į žemes, kuriose vis dar nėra antisemitizmo.“

Su šiuo patvirtinimu, Teodoras Herclis pripažįsta žydų klausimo egzistavimą ir jis taip pat pripažįsta, kad paspriešinimas, pasireiškiantis tautose, kyla iš žydo prigimties. Tokia realizacija jį sukėlė pašaukti į gyvenimą sionistų judėjimą su tikslu: sukurti nacionalinius namus visai žydijai.

Darbininkai atlėkė iš statybų objektų, darbuotojai iš verslo įstaigų ir kas bepraėjo keliu nebeėjo toliau, kiekvienas norėjo žinoti, kiekvienas norėjo girdėti. Tai buvo pakeliantis jausmas patirti, kaip tauta atsistojo prie tų, kurie norėjo suduoti mirtiną smūgį gėdai ir vargui.

Buvo dvyliktoji vidurdienio valanda, kai aš baigiau savo kalbą plačioje erdvėje priešais Feldhernhalę tarp dešimties tūkstančių džiūgaujančių žmonių. Šviesos spindulys katik prasilaužė pro tamsią debesų sieną ir rausvai rudas balandis , skrendantis nuo Teatinerio bažnyčios pasirodė dar rausvesnis: tai iš mano burnos atėjo kaip nuojauta: „Žiūrėkite į balandį aukštai ten! Tai yra kaip kruvinai raudonas rūbas, skelbiantis ateinančios akimirkos sunkumą.“

Po valandos svastikos vėliava, kuri stovėjo šalia manęs per mano kalbą gulėjo tų, kurie ją nešė, kraujyje. Ji tapo judėjimo „kraujo vėliava“.

Kai dabar mes skubėjome į „Biurgerbraukelerį“ didžiuliu greičiu, tūkstančiai, kurie norėjo prisidėti prie maršo į miestą, stovėjo pasiruošę. Aš parėjau atgal į ketvirtą eilę. Mums artėjant prie Liudvigsbrukės, aš nuskubėjau į procesijos priekį. Policija, kuri buvo parengusi savo šautuvus, buvo nugalėta. Aš likau procesijos priekyje. Už manęs buvo kraujo vėliava ir pirmojoje eilėje už manęs buvo Erichas Liudendorfas ir Adolfas Hitleris. Žygiavome mes beveik iškilmingu tempu.

Abiejų gatvės pusės buvo pripildytos žmonių kaip sienų. Vyrai su rimtu, klausiančiu žvilgsniu ir moterys su kūdikiais ant savo rankų. Daugelis iškėlė savo dešinę ranką sveikindami. Buvo matyti džiaugsmo ašaros ir taip pat jaučiamo žinojimo, kad kažkurio iš mūsų kažkur laukė mirtis, ašaros. Bet berniukai ir mergaitės, kurie stovėjo arčiausiai mūsų, visa jėga šaukė: „Heil Hitler“, „Tegyvuoja Liudendorfas“ ir „Vokietija, pabusk!“

Daugelis piliečių žiūrėjo žemyn į mus pro langus be vidinio sujudimo. Jiems ši procesija buvo įvykis, kuris yra įsidėmimas iš smalsumo, tik tam, kad paskui sugrįžti prie kasdienės rutinos. Vėliavos su svastika baltame diske ir raudonu fonu kabėjo pro daugelį langų: Hitlerio vėliavos!

Kai kolona pasuko į Makso-Juozapo aikštę ir tada žygiavo, žiūrėdama į Liudvigo gatvę, visi žinojo, kad dabar reikėjo stiprios širdies: iš Feldhernhalės rezidensijos pilka žmogiškoji siena iš policijos kareivių su šaudyti parengtais šautuvais, blokavo išėjimą į Liudvigo gatvę! Mes matėme pavojų ir nebuvo daugiau jokio ėjimo atgal. Mes buvome traukiami, lyg paslaptingos milžiniško magneto jėgos ir vidinis balsas įsakė: pirmyn, pirmyn!

Su revolveriu rankoje, aš šokau prie sienos: „Nešaudykite! Už mūsų yra Hitleris ir Liudendorfas!“ Tada pirmoji salvė jau iššovė į gatę. Šešiolika žuvusiųjų gulėjo ant gatvės dangos. „Amžinosios sargybos“ mirusieji! Svastikos vėliava, kuri ėjo su jais, įgijo savo pašventinimą jų kraujyje.

Šautuvai nutilo ir, kai išblėso paskutinis šaukimas „žmogžudžiai“, siaubinga tylą užgriuvo gatvę.

Adolfas Hitleris stačiai sėdėjo savo mašinoje, laikydamas savo sužalotą kairę ranką savo dešinės rankos plaštaka, bet šalia jo, paguldytas ant neštuvų, buvo kraujuojantis vaikas. Taip jis paliko aikštę, iš kurios kraujo vieną dieną iškilo paminklas Feldhernhalėje: „Ir jūs vis dėl to triumfavote!“

Jau tos pačios dienos naktį, aš buvau suimtas detektyvų traukinio kelionėje į Niurnbergą ir uždarytas viduramžiškoje belangėje. Daugelis tūkstančių žmonių susirinko traukinių stoties aikštėje Niurnberge, kai aš įsėdau į kalinių automobilį, šūksnis nenorėjo pasibaigti: „Tegyvuoja Štreicheris! Tegyvuoja Štreicheris!“

Pasaulio vartai! Su šiuo pažadu iš savo dievo Jahvės, žydų viešpatijos sukūrimas žydijai tapo įsakymu.

Po to kai žydai, Egipte išbuvę beveik 500 metų, turėjo vėl išvykti, jie nusprendė Kanano žemę padaryti sau naudinga. Tai buvo žemė, kuri buvo paversta labai vaisinga žemdirbių, kurie atėjo iš šiaurės, kad, būtų galima sakyti, toje žemėje tekėjo pienas ir medus.

Padėka, kurią žydai parodė vietos gyventojams prieš paliekant Egiptą, yra pranešama antrosios Mozės knygos 12 – ame skyriuje:

„Visi pirmagimiai, nuo pirmagimių faraono sūnų iki kalinio kalėjime pirmagimio sūnaus ir tarnaitės pirmagimės, bus nužudyti. Nebus nei vieno namo su gyvu žmogumi.“

Vadas iš Egipto buvo Mozė. Jis neužmiršo tautos tikslo kartu pasiimti egiptiečių auksą ir sidabrą. Jau ir tuo laiku tautosose buvo žmonijos išgamų, kurios prisidėjo prie žydų. Yra parašyta:

„Ir su jais taip pat ateina minia iš Egipto, ir avys, ir galvijai.“

Ši „minia“ buvo ta, kuri už žydus atidavė savo kraują per Kanano žemės invaziją. Ketvirtosios Mozės knygos 33 – iajame skyriuje yra parašyta:

„Ir Viešpats (Jahvė) šnekėjo su Moze Moabitų žemėse prie Jordano ir tarė: Kai jūs būsite perėję Jordaną į Kanano žemę, jūs išvysite visus gyventojus ir sunaikinsite jų altorius ir šventoves aukštumose, tam, kad galėtumėte paimti žemę ir joje apsigyventi. Jūs per loteriją turėtumėte pasidalinti žemę tarp savo šeimų.“

Penktosios Mozės knygos 20 – ajame skyriuje Jahvė tampa dar aiškesnis:

„Kai jūs atvyksite priešais miestą, jūs jam turėtumėte pasiūlyti taiką. Jeigu jie atsakys taikingai, visa ten rasta liaudis turėtų būti priversta mokėti duoklę ir paklusti jums. Jeigu miestas nenorės taikingai su jumis derėtis, tada jį apgulkite. Ir kai Viešpats, jūsų Dievas, jį padės į jūsų ranką, jūs su kardu turėsite nukauti viską, kas jame yra vyriška, jūs neturėtumėt leisti gyventi niekam, kas kvėpuoja.“

Ir žydai veikė, kaip jų dievas jiems pasakė per Mozę. Ketvirtosios Mozės knygos 31 – ajame skyriuje, yra rašoma:

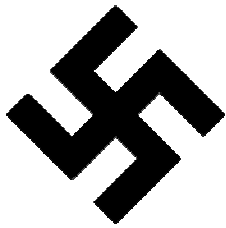
„Ir Izraelio vaikai paėmė Midianiečių moteris ir jų vaikus į nelaisvę ir visus jų galvijus, visą jų turtą ir prekes, jie pavogė ir su ugnimi sudegino visus miestus ir visus kaimus ir pagrobė visą laimikį ir viską, ką tebuvo įmanoma pagrobti, žmones ir gyvulius.“

Tačiau žydų feldmaršalas Mozė tuo nebuvo patenkintas, nes devintajame skyriuje yra parašyta:

„Ir Mozė supyko ant kariuomenės vadų ir jiems šnekėjo: kodėl jūs leidote visoms moterims gyventi: tad dabar pasmaukite viską, kas yra vyriška tarp vaikų, visas moteris, kurias žinote miegojusias su vyrais, bet visas mergaites, kurios nepažinojo vyrų, leiskite joms gyventi jums patiems (!!!).“

Iškyla du klausimai: ar gali dievas, kuris sudarė paktą tik su žydų tauta ir kuris šiai tautai įsakė siaubingiausią plėšimą ir kitų tautų naikinimą, taip pat būti krikščionių dievu, kuris per savo kunigus moko labdaringumą?

Antra: jeigu „karo nusikaltėliai“ iš viso kada egzistavo, kur turi būti ieškoma jų mokytojo? Penktojoje Mozės knygoje, 11 – ame skyriuje, Jahvė žydams duoda pažadą:

VIII

Landsberge

Aš palikau miestą. Kai aš suėjau su bendraminčiais žmonėmis slaptai konferencijai, aš buvau išduotas ir nugabentas į Landsbergą. Čia aš buvau kameros kaimynas partijos draugų Amano ir Majoro Hiunleino bei daugelio kitų.

Kadangi aš per kameros, kurioje aš buvau apgyventas per pirmąjį Adolfo Hitlerio įkalinimo periodą, aną sušukau „Heil Hitler“, aš buvau nubaustas pasivaikščiojimokalėjimo kieme netekimu. Direktorius nesuprato, kaip išsilavinęs žmogus galėtų save padaryti kalto tokiu drausmės nebuvimu.

Valdžia Miunchene ragino kalėjimo gydytoją paskelbti Adolfą Hitlerį psichiškai nesveiku. Daktaras atsisakė, buvo išsiųstas į pensiją ir tada mirė kaip doras žmogus. Hitleris pakartotinai prisimindavo šį kalėjimo gydytoją ir apie jį šnekėdavo su didele pagarba. Kalėjime Adolfas Hitleris parašė savo didįjį patvirtinimą: „Mano Kovą“.

Tauta ir rasė nėra tas pats dalykas. Kol rasė sudaro fiziškai ir intelektualiai-psichologiškai panašių žmonių bendruomenę, tauta yra nelygiųjų bendruomenė. Tautoje yra didelių ir mažų žmonių, pailgų kaukolių ir apvalių, su šviesia, arba su gelsva, arba rusva oda, žmonės su geltonais, rudais ir juodais plaukais, mėlynomis, rudomis ir juodomis akimis. Taipogi, jų intelektualinė-psichologinė natūra yra įvairi. Per tūkstantmečio eigą, šiaurietiškosios rasės palikuonys beveik išnyko Europos pietinėse tautose per spalvotą rasinį mišinį, kol šiaurės Europos tautose jie vis dar išlieka gausiais skaičiais, taip pat ir Vokietijoje.

Jeigu vokiečiai yra net ir šiandien yra kitų tautų vadinami „germanais“, tai yra prisiminimas laiko, kai germaniškasis žmogus, kaip šiaurietiškosios rasės palikuonis, buvo vis dar vienas didžiulis kraujo šaltinis, iš kurio kitos tautos vėl ir vėl gaudavo naujo kūrėjų kraujo.

Tai buvo germanų kraujas, kuris anglų tautai sukūrė fiziškai tokį kilniai sudėtą ir psichologiškai tokį bebaimį savo tikslų siekime ir išliekantį žmogaus tipą, kuris neišvengiamai turėjo taipti didžiausios moderniosios eros imperijos kūrėju. Ir jeigu buvo įmanoma, kad Šiaurės Amerikoje, tik per kelis šimtmečius, iš tokios galingos kūrybinės energijos ir didybės išaugo Naujasis Pasaulis, tada ir tai buvo šiaurietiškosios formos ir šiaurietiškosios dvasios žmonių darbas.

Yra sena valstiečių išmintis: naminių gyvūnų vertė išlieka išsaugota tiek, kiek išlieka geras gyvūnų veisimasis. Bet jų lygis krenta ir taip pat jų išvaizda, jeigu aukštai išvesta rūšis susimaišo su prastesnėmis. Tai yra taip pat ir su žmonių rasėmis. Tol, kol šiaurietiškoji rasė save veisė savo pačios kraujyje, jos kilni fizinė forma išliko. Tačiau psichologinė esmė ir, taipogi, dvasios kūrybinė energija irgi buvo perduota palikuonims. Bet akimirka, kai šiaurietiškasis žmogus pradėjo maišyti savo kraują su kitomis rasėmis, šiaurietiškoji forma ir šiaurietiškoji esmė buvo prarasta palikuonyse. Tai yra gamtos dėsnis: aukštas išlaiko save tik aukštame, šventas tik šventame. Jeigu šio gamtos dėsniu draudimas yra pažeidžiamas, jeigu rasės pradeda maišytis, tada aukštų ir vertingų sugebėjimų unikali vertė nuskęsta į žemumo ir bevertiškumo pelkę.

Legendinius pirmuosius žmones, Adomą ir Ievą velnias privedė prie įsitikinimo, kad žmogus gali būti toks pat, kaip Dievas; kadangi jie patikėjo velniškąja įtaiga, jie prarado savo rojų. Tai taip pat buvo velnias, kuris į pasaulį atvedė žmonių lygybės doktriną. Akimirka, kurią prasidėjo pirmasis šiaurietiškujų žmonių maišymasis su kitų rasių krauju, įvyko pirmoji nuodėmė prieš kraują ir gimė prigimtinė nuodėmė. Psichologinis pakrikimas ir nepasitenkinimas ir, taigi, nelaimė, sklido tarp žmonių.

Tad paslaptis nebėra paslaptis, dabar mes ją žinome: per šiaurietiškosios rasės kraujo maišymą su spalvotųjų žmonijos rasių krauju, šiaurietiškoji kūrėjo dvasia, kartu su kilniąja šiaurietiškąja kūno forma, pražuvo pietų ir Mažosios Azijos rasinėje pelkėje. Su šiaurietiškosios rasės tose žemėse išnykimu, jos kultūriniai kūriniai taip pat neišvengiamai priėjo prie pabaigos. Jeigu taip senovės kultūros mums buvo perduotos kaip griuvėsiai, tada tai yra rasinės dramos, kuri vyko prieš tūkstantmetį: šiaurietiškosios rasės nykimo, įrodymas.

Madisonas Grantas, didysis aiškiaregys Jungtinėse Amerikos Valstijose, savo „Didžiosios rasės gale“, kuris pasirodė 1913 –iaisiais metais, paskelbė, kad ir tada Šiaurės Amerikos katilė, kuriame šiaurietiškoji rasė taip pat pradėjo poruotis su spalvotos rasės žmonėmis, kūrybingasis šiaurietiškosios rasės žmogus neišvengiamai paskęsta į rasinę pelkę ir su šituo paskendimu, didžioji šviesa, kurią šiaurietiškosios rasės žmonės atnešė į šį pasaulį, yra užgesinama.

Izraelis Lordas Beikonsfeldas yra, taipogi, teisus, kai jis sako, kad yra rasių klausimas ir, kad tik su jo žinojimu tegalime apšviesti tamsumą, kuri sudaro pasaulio istoriją daugeliu atvejų, kurie mums atrodo nesuvokiami.

tūkstančių aukso markių ir vila Šveicarijoje, jeigu būčiau išsižadėjęs savo kovos. Aš buvau laimingas, matydamas savo kovą jos pradžioje, taip aukštai vertinamą.

Kai mėginimai papirkinėti išliko nesėkmingi, pradėjo veikti garbės įžeidinėjimo priemonės. Papirktas bedarbis vyras šmeižiamajame teisme liudijo, kad aš turėjau intymių santykių su jo išsiskyrusia žmona. Žmona įrodė, kad ji pirmąkart su manimi tapo pažįstama teismo salėje. Šmeižikas buvo nuteistas.

Kai aš vėl sėdėjau kalėjime, mano advokatas man padavė atsišaukimą, kuris buvo platinamas per miestą ir teigė, kad per Pirmąjį Pasaulinį karą aš išprievartavau prancūzę mokytoją ir tada šio pranešimo autorius teigė pats tai matęs. Per šmeižto bylą, atsišaukimo autorius pakartojo šį teiginį po priesaika. Jis tikriausiai prisiminė, kad prancūzė moteris, tariamai mano išprievartauta, tokį ilgą laiką negalėjo pasirodyti kaip liudininkė. Valstybės prokuroras priėmė mano prašymą iškelti priesaikos sulaužymo bylą. Per jos apklausimą, jau gana sena prancūzė moteris paskelbė, kad ji niekada savo gyvenime nebuvo su manimi šnekėjusi. Šmeižikas buvo suimtas. Išduotas savo kohortų, negavusių savo Judo aukso, jis atsiskleidė. Priesaiką sulaužęs šmeižikas gavo 30 reichsmarkių! Lygiai dvidešimt sidabro monetų, tiek pat, kiek buvo sumokėta Judui Iskariotui! Bet laikraščiai, kurie žaidė ir skleidė šmeižtą per visą Vokietiją, susilaikė nuo nusikaltėlio nuteisimo pažymėjimo. Kieno interesams šie laikraščiai tarnavo, buvo matoma iš šito elgesio.

Ir vis dar kitu būdu, buvo mėginama žaisti su mano nervais. Žydijos atstovas išsidavė tariamam patikėtiniam Niurnbergo policijos departamente, kad buvo mėginama veltui mane įtraukti mano susirinkimų kelionėse po Vokietiją į apmokėtos Esteros tinklą.

Atsišaukimai, kuriuose aš buvau vėl ir vėl kaltinamas neteisėta meile, pasiekė tuzinus. Pagaliau, mane buvo mėginta užantspauduoti „vaikų tvirkintoju“ ir „homoseksualu“.

Šmeižto veiksmai buvo tikriausiai sunkiausias dalykas, kurį turėjau iškęsti per savo 25 – erių metų šviečiamąją kovą. Buvo didelė staigmena mano priešininkams, kad mano nervai manęs nenuvylė ir aš vėl ir vėl ragindavau savo bendradarbius: Kova tęsiasi!

Dabar turėjo būti panaudota paskutinė priemonė: žmogžudystė! Kažkokia apvaizda man leido išgyventi tokius pasikėsinimus manimi atsikratyti irgi, ar tai būtų 1921 – aisiais kelionėje į susirinkimą per okupuotą regioną, kuomet turėjau būti numestas nuo traukinio, ar tai būtų susirinkimų salių mūšiuose, ar akimirkomis, kai vėlai naktį aš eidavau prie savo daugiabučio namo, kurio 5 – ajame aukšte gyvenau, durų. Visos man skirtos kulkos nepataikė.

Bet šmeižto kampanijos prieš mane turėjo gerą pusę, jos buvo propaganda, kuri mano susirinkimų pastatus pripildydavo net ten, kur niekas to nesitikėdavo ir atvesdavo man žmones kaip klausytojus, kurie tegali būti atplėšti nuo savo letargo tik per smalsumą.

pasirašymui. Kai aš apmaščiau šiuos įvykius Pirmojo pasaulinio karo viduryje, vaikiškas žydų klausimo egzistavimo įtarimas buvo pakeistas rimtu, svarbiu žinojimu.

Pirmoji žydų klausimo egzistavimo žinia buvo papildyta naujų patyrimų. Jau 1918 –ųjų vasarą artėjančios politinės audros, kuri duotų greitą pabaigą Pirmajam pasauliniam karui, gandai ateidavo iš už fronto vėl ir vėl. Lozungai, kurie palydėjo tuos gandus buvo tie patys, kuriais priešų propaganda pripildydavo skrajutes, išmetamas virš vokiečių apkasų. Vokiečių karinė moralė, vokiečių mastymas turėjo būti privestas prie galutinio žlugimo. Kas šios griovikiškos propagandos slaptieji skatintojai šioje ir kitoje pusėje buvo, man greitai tapo aišku, kai pirmąją taikos dieną, dabar jau saugiuose apkasuose, sovietų kareivis su raudonu raiščiu ir prancūzų seržantas šypsodamiesi vienas kitam paspaudė rankas. Abu buvo žydai. Vienos dvasios valia iš užnugario pasmeigė vokiečių karo moralę, kas vėliau buvo šnekėta iš Jiurgeno Trolerio, Ericho Muehsamo ir Kurto Eisnerio burnų, kad išdavystė prieš tėvynę yra heroizmas ir Vokietijos pralaimėjimas, jų gyvenimo darbas. Šito nežinodama, kariuomenė išliko neįveikta Pasaulinio karo mūšiuose, užagituota taikos diktato žiaurumo ir po raudonų sovietų kareivių vadovavimu, paržygiavo atgal į išduotos šalies gėdą.

Kai praėjo kruvinas, didžiulis revoliucijos nusikaltimas, ant vokiečių nuotaikos kaip didžiulė uždanga užėjo niūri neviltis ir gilus noras stipriai, vėl tvarkančiai rankai, užpildė širdis tų, kurie vis dar drįso viltis. Daugiau negu dešimtmetis turėjo praeiti, kol šita viltis, kaip stebuklas, rado savo išsipildymą.

Aš irgi grįžau iš Pirmojo pasaulinio karo į šią naują Vokietiją, apie kurią marksistų išsišokėliai pranašavo, bus grožio ir išdidumo pilnas Reichas. Aš irgi nuo įvykio nususukau su pasišlykštėjimu ir aš tikėjau, kad lauksiu šone, kol įvyks kažkoks išgelbstintis stebuklas. Kaip ir prieš karą, aš gyvenau savo profesijos uždaviniu kaip mokytojas ir vokiečių jaunimo švietėjas. Bet savo laisvomis valandomis aš eidavau į vienatvę užmiestyje su dažais ir teptuku, kad vėl raščiau Dievą, kuris sukūrė istorinę vokiečių praeities didybę.

Tada į mane sušuko balsas: Tu esi savo tautos dalis ir toks liksi net akimirkomis, kai tiki, kad nebegali turėti vilties. Tu tegali toliau gyventi, jeigu tavo tauta toliau gyvens ir tu mirsi, jeigu tu nepadėsi jai įveikti prarajos! Tai man buvo pirmasis likimo šaukimas.

vykdomas žydų įsakymu. Tad jie mėgino tokiais žemais metodais kovos laikotarpiu pažeminti vis stipriau kylantį Nationalsocialistinį Judėjimą per jautrią reklamą.

Masiniai maršai gatvėse! Masiniai susirinkimai viešose vietose! Čia raudonoji sukilimo vėliava, čia vėliava su svastika! Čia komunistas, ten nacionalsocialistas. Horstas Veselis yra Berlyne nužudomas raudonos gaujos, vedamos žydės Kun! Horsto Veselio daina, dainuojama milijonų besiviliančių vokiečių kyla į padanges! Partijos išaugo iki pusės šimto! Rinkimai seka rinkimus! Viskas išlieka taip pat!

Reicho Partijos Diena 1927 – aisiais Niurnberge. Senovės Reicho imperinės šlovės dienų miestas tapo nacionalsocialistų ceremonine vieta. Tikinčiųjų viltis auga, tačiau sugundytojų neapykanta yra beribė. Vokiečiai prieš vokiečius. Nužudytų ir suluošintų skaičius yra didelis ir didėja. Viešpatie danguje, kur tu pasidėjai?

Julijus Štreicheris

Mano Politinis Testamentas

Mano patvirtinimas

***Moto:** „Sutrikdytasusių palankumo ir neapykantos, jo istorinis atvaizdas kito per istoriją.“ – Frydrichas Šileris*

Tam tikrų amžininkų kvailumas, pagiežingumas ir bailumas tikėjo galėsiąs pažeminti, iškraipyti, pagal turinį ir formą, mano dvidešimt penkerių metų šviečiamąjį darbą, kurį aš vykdžiau žodžiu ir raštu. Dauguma šių kritikų nesusidarė savo nuostatų iš savo pačių žinių, o veikiau per paslaugų kito nuomonės tauškėjimą. Šie užrašai sunkiausiu vokiečių tautai metu yra skirti tiems klaustiniams amžininkams ir teisėjams ir visiems tiems, kurie tai nori žinoti atminčiai.

Mondorfas Liuksemburge, Kalinių namai

1945 – ujų vasara

Julijus Štreicheris

XII

Niurnbergo įstatymas

Kiekviena tauta turi teisę ir pareigą sau duoti įstatymus, reikalingus jos išlikimui. Žydų vadas Mozė, karo, kuris pažadėtąją Kanano žemę pavertė žydų grobiu, pradžioje, išleido įstatymą:

„Jūs neduosite savo dukrų tautoms, į kurių žemes įžengsite ir jūsų sūnūs svetimų tautų dukrų neims sau į žmonas.“

Šis Mozės įstatymas taip uždraudė žydiško kraujo maišymą su kitų tautų krauju ir taip užtikrino išliekantį žydiškojo genofondo išlikimą ir tipiskų žydiškų fizinių ir intelektualinių-psichologinių savybių išlikimą visiems laikams. Taigi, šis įstatymas yra žydų tautos apsaugos įstatymas.

Po Kanano užkariavimo žydų tautos apsaugos įstatymas, kurį išleido Mozė, jau nebebuvo gerbiamas daugelio žydų. Jie pavergtų tautų dukras padarė savo žmonomis ir su jomis susilaukė vaikų. Šiuose palikuonyse, žydiškų fizinių ir intelektualinių-psichologinių savybių esmei vis labiau grėsė išnykimas. Tada žydų kunigas Ezra atnaujino Mozės įstatymą ir išgelbėjo žydų tautą nuo išnykimo. Kaip praneša Ezros knyga 9 – ajame ir 10 – ajame skyriuose, žydų kunigas Ezra sušaukė tautos susirinkimą, kuriame tų įstatymų nesilaikymas buvo pasmerktas kaip rimtas nusikaltimas ir nusižengimas prieš Dievą:

„Kai tik išgirdau tokį dalyką, aš buvau sumišęs. Aš išskleidžiau rankas ir tariau: mano Dieve, man yra gėda ir man nesinori pakelti akių į tave, mano Dieve; nes mūsų nusikaltimas mumyse paėmė viršų ir mūsų kaltė yra didelė kaip dangus.“

Sechanja save padarė tautos susirinkimo kalbėtoju:

„Iš tiesų, mes nusidėjome, mes norime išvyti visas moteris ir vaikus nuo jų!“

Po to, kai Ezra priėmė jų priesaiką, kad „jie turėtų elgtis pagal šiuos žodžius“, prasidėjo didžiausias visų laikų masinis ištrėmimas: visos žydus vedusios ne žydės moterys, kartu su savo vaikais iš tų santuokų, buvo išvytos iš žydų tautinės bendruomenės!

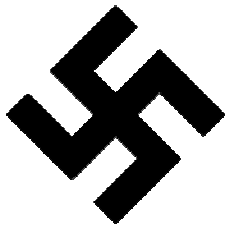
Nėra žinoma, kad tais laikais būtų buvusios Sąjungininkų valdžios, kurios būtų paskelbusios masinį moterų ir vaikų išvymą nežmogišku ir pradėjusios kariauti už išvytuosius, pasitelkiant visas savo galias.

Bet Ezra yra teisėtai prisimenamas žydijos kaip vienas iš jos didžiausių kunigų ir vadų. Per šį Mozės išleisto rasės apsaugojimo įstatymo atnaujinimą, jis žydiją išgelbėjo nuo jos žlugimo. Egiptiečiai, persai, graikai ir romėnai dabar tepriklauso istorijai, nes jie nesustabdė kraujo maišymo su kitomis rasėmis. Bet žydų tauta juos pergyveno, ji vis dar tegyvuoja šiandien, 20 – ajame amžiuje ir ji pamažu laimi savo didžiausią pergalę: pasaulinį viešpatavimą!

Akivaizdu, kad Štreicheris buvo sadistiškai kankinamas žydų ir jų pakalikų. Kai tai bandė paviešinti jo advokatas, žydijai dirbantys teisėjai-inkvizitoriai iš karto pradėjo rėkauti ir pykti. Jie liepė to neaptarinėti teisme, nes tai „visiškai nedera“. „Tribunole“ Štreicheris elgėsi drąsiausiai iš visų žydijos aukų, jis išdrįso viešai juos demaskuoti, tačiau buvo nepaliaujamai tildomas.

Nepaisant neįtikėtinai didelio psichologinio ir kitokio spaudimo, viso teisinio farso, vadinamo „tribunolu“ metu, Julijus Štreicheris nepalūžo iki pačios pabaigos. Žydijos pakalikai jį nuteisė mirti. Prieš egzekuciją jis buvo sadistiškai kankinamas. Paskui, vedamas prie ešafoto, drąsusis Štreicheris sušuko „Heil Hitler!“. Priešais budėlį, kuris, be to, pats buvo žydas, Štreicheris, demaskuodamas „tribunolo“ farsą jį taikliai pavadino 1946 –ųjų metų Purimu ir spjovė niekingajam žudikui į veidą. Tada jis buvo paleistas kankintis kartuvėse, kad lėtai kankintųsi, kol, kankinęsis daugiau negu dešimt minučių, jis užgęso. Tačiau su šio narsaus vyro raštais ir didvyriškumu, toliau gyvuoja ir jo dvasia. Teikvėpia ji ne tik vokiečius, savo kovoje už laisvę, bet ir tikruosius Lietuvos nacionalistus ir nacionalsocialistus žerti rasinio idealizmo liepsnas ir kovoti už laisvę, niekada nepasiduodant, kaip nepasidavė Julijus Štreicheris.

ŠLOVĖ DIDVYRIAMS!

XIII

Karas ir karo kaltė

Antrasis Pasaulinis karas praėjo per Europą. Fiureris negyvas. Didysis Vokietijos Reichas buvo sutriuškintas. Vokietijos miestai guli griuvėsiuose. Vokiečių tauta pasidavė savo priešo palūkaninei vergijai. Kaip ir Pirmajame, taip ir Antrajame Pasauliniame kare anglų, amerikiečių ir rusų kareiviai buvo budeliais. Bet kas yra tikrasis šio karo laimėtojas? Ar tai tautos, iš kurių tie kareiviai atėjo?

Fiurerio valdžios paėmimas 1933 – aisiais pasaulinei žydijai buvo signalas pulti. *Pasaulio žydiškoji spauda agitavo už globalinį boikotą prieš Vokietiją.* Vokietijos atsakymas buvo 24 valandų boikotas žydiškam verslui 1933 – iųjų balandžio 1 – ają. Joks žydas tame procese neprarado savo gyvybės ir joks žydų verslų pastatas nenukentėjo. Kontrboikotas, įsakytas partinės vadovybės ir vykdytas po mano vadovavimu, turėjo įspėti pasaulinę žydiją prieš metant iššūkį Nacionalsocialistinei Vokietijai.

Nuo to laiko, pagiežingi išpuoliai prieš Nacionalsocialistinę Vokietiją vėl ir vėl pasirodydavo pasaulinėje spaudoje. Buvo nenuginčijama, kad su tokia propaganda pasaulyje, vykdomą be trukdymo, turėjo būti sukurtas vaizdas, kad Nacionalsocialistinės Vokietijos egzistavimas reiškė grėsmę kitoms tautoms. Žydas rašytojas Emilis Liudvigas, kuris emigravo į Prancūziją, ypač aiškiai kalbėjo apie žydų norus ir ketinimus žurnale “Les Annales”:

“Hitleris nenori karo, bet jis bus įstumtas į jį.”

Lenkijos ambasadoius JAV, grafas Potockis, tuo metu, kai Europoje niekas nemanė, kad Antrasis Pasaulinis karas ateis, ar turėtų ateiti, savo valdžiai Varšuvoje rašė, kad jis susidarė įspūdį, kad įtakingi žydai Vašingtone dirbs link naujo pasaulinio karo (žr. “Vokiečių Baltąją knygą”).

Lenkijos ambasadoriaus Potockio, kuriam niekas negali prikišti priešiško pasaulinei žydijaiir kuris taip pat nebuvo joks Nacionalsocialistinės Vokietijos draugas, pranešimų vienu turėtų užtekti, kad aiškiai atsakyti į karo kaltės klausimą. Kaltė už Antrąjį Pasaulinį karą taip pat gimė akimirką kai dievas Jahvė, per feldmaršalo Mozės burną žydų tautai davė nurodymą:

„Jūs turite suryti visas tautas!”

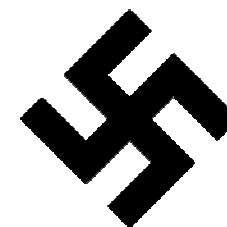
Julijus Štreicheris

Julijus Štreicheris gimė 1885 metų vasario 12 – ają dieną Fleinhausene, Vokietijoje. Jis buvo devintasis Romos katalikų mokyklos mokytojo vaikas. Jis mylėjo savo motiną, kurią vėliau vadino „savo vaikystės tvirtovė“. Trylikos metų amžiaus jis įstojo į mokyimo institutą tapti mokytoju. Po penkių metų kurso, Štreicheris pradėjo mokyti pradinės mokyklos vaikus 1904 – ujų metų sausį. 1912 metais jis įstojo į Demokratų partiją ir rengdavo jos mitingus Niurnberge. Jis buvo gabus oratorius ir greitai tapo labai populiariu, gaudamas šiltus aplodismentus, kad ir kur bešnekėtų. 1913 – aisiais metais Štreicheris vedė Kunigundą Rot. Lotaras, jų pirmasis sūnus, gimė 1915 – aisiais metais. Jis vėliau pradėjo rašyti į „Der Stürmer“. Antrasis sūnus gimė 1918 – aisiais.

Pirmasis pasaulinis karas prasidėjo 1914 – aisiais metais ir Štreicheris išėjo į karą savanoriu. Prancūzijoje jis matė sunkias fronto kovas. Štreicheris vykdė pavojingas užduotis ir nugabeno svarbią žinią po stipria priešų ugnimi, tai išgelbėjo karius nuo apsupties. Šito dėka, jis tapo pirmuoju vyru savo būryje, gavusiu Geležinį Kryžių. Jis tada tapo elitinio Kalnų Kulkosvaidininkų Padalinio nariu ir vėliau buvo priimtas kandidatu į karininkus. Kaip vyresnysis leitenantas, jis drąsiai kovėsi rumunų ir italų frontuose. Taikos sutarties pasirašymo metu, 1918 - ujų lapkritį, Štreicheris vėl tarnavo Prancūzijos fronte, gaudamas pirmojo laipsnio Geležinį Kryžių. Po karo Štreicheris vėl ėmė mokytojauti.

Po savo grįžimo mokytojauti, Štreicheris gavo pirmąją savo Siono Išminčių Protokolų kopiją. Štreicheris pradėjo apie juos kalbėti. 1919 – aisiais Štreicheris padėjo sukurti Niurenbergo Vokiečių Socialistų Partiją, antisemitinę organizaciją. 1921 – aisiais Štreicheris pradėjo publikuoti „Deutsche Volkswille“, leidinį, tapusį partijos balsu. 1922 – aisiais Štreicheris įstojo į NSDAP ir netrukus visą savo partiją prijungė prie Nacionalsocialistų Vokiečių Darbininkų Partijos, vadovaujamos Adolfo Hitlerio.

1923 – ujų metų balandžio 20 – ają buvo išleistas pirmasis „Der Stürmer“ („Šturmuotojo“) numeris. Pirmieji nacionalsocialistų savaitraščio numeriai „Der Stürmer“ padarė neįtikėtinai gerai žinomą ir populiariu leidiniu. Numeriai susidėdavo iš keturių nedidelių lapų, skirtų Štreicherio (laikraščio įkūrėjo ir redaktoriaus) politiniams priešininkams aptarti. Bet 1923 – iųjų metų lapkritį laikraštis įgavo tūkstantinį tiražą.

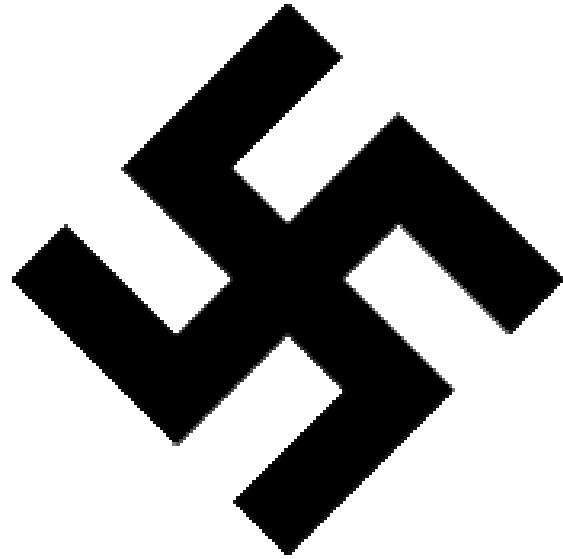
XV

Pabaigos komentaras

Žydas kalėjimo direktorius man pasakė, kad jam yra malonu, kad netgi tokioje situacijoje, kurioje aš randuosi, aš stačiai stoviu už savo reikalą. Tai, kas to žydo kalėjimo prižiūrėtojo pagarbos pareiškimu, to nenorint, paskelbė jo paties teisingą požiūrį, sukūrė nusistebėjimą, man yra savaime suprantama. Aš būčiau šuo, jeigu tą akimirka, kai atsidūriau prieš galioje, būčiau išsižadėjęs to, kas buvo mano įsitikinimas daugiau kaip 25 – erius metus. Šis įsitikinimas sutinka su sionistų vado, Teodoro Herclio, reikalavimu:

„Kol žydai turės gyventi su kitomis tautomis, tol egzistuos ir antisemitizmas. Tautų pageidaujama pasaulinė taika tik tada galės tapti faktu, kai pasaulinė žydija gaus nacionalinius namus.“

JULIJUS ŠTREICHERIS

„MANO POLITINIS TESTAMENTAS“

**LIETUVIŠKAI IŠLEIDO LIETUVIŲ
NACIONALSOCIALISTŲ FRONTAS.**

2010 – ieji metai, vasario 12 – oji diena.

**LEIDINYS SKIRTAS JULIJUI ŠTREICHERIUI
PAGERBTI IR ATMINTI, PAMINĖTI JO ŠIMTAS
DVIDEŠIMT PENKTAŠIAS GIMIMO METINES.
UŽ LEIDINIO IŠLEIDIMĄ DĖKOJAME NSDAP/AO.**